

พิมพ์ครั้งที่ 6

พร้อม CD เสียง
ประกอบเนื้อหา

คู่มือ*

ฝึกอังกฤษ
เพื่อพูด
กับฝรั่งดร.เพ็ชร รุปวิเชษฐ์
Mona K. Rich

ดวงกมลพับลิชชิ่ง

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

เหมาะสำหรับผู้เริ่มต้นฝึกพูด ฝึกอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อใช้ฝึกพูดคุยในชีวิตประจำวันฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษา
พร้อมตัวอย่างการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ

คำนำสำนักพิมพ์

ENGLISH

ปัจจุบัน การพูดและสนทนาภาษาอังกฤษยังเป็นปัญหาสำหรับคนไทยโดยทั่วไป ทำให้การเรียนรู้และการนำภาษาไปใช้ ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร หนังสือ “คู่มือฝึกอังกฤษ เพื่อพูดกับฝรั่ง” เล่มนี้ จะเป็นคู่มือการเริ่มต้นพูดภาษาอังกฤษให้แก่คนไทยทุกคนที่อยากพูดภาษาอังกฤษให้ได้ในเวลาอันรวดเร็ว มีบทเรียนสำคัญและจำเป็นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งคำอ่านภาษาไทย ที่สามารถทำให้ท่านออกเสียงได้เหมือนฝรั่ง และมีความหมายกำกับอยู่ด้วย ข้อสำคัญ เราจะต้องหักห้ามความเขินอายให้สำเร็จ แล้วมุ่งมั่นฝึกฝนตนเองอย่างถูกวิธีไปพร้อมกับบทเรียนทุกบทในหนังสือ เล่มนี้อย่างตั้งใจ เหมือนดังผู้เขียน ที่เคยลำบากยากใจมาแล้ว แต่ในที่สุดก็ฟังได้ พูดได้ และอ่านเขียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่น่าเชื่อ

ด้วยความปรารถนาดี

Duangkamol Publishing

คำนำผู้เขียน

ENGLISH

คนไทยที่ไม่เคยไปเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศส่วนมากจะอ่านเขียนได้ดีกว่าฟังและพูด เพราะการอ่านและเขียนเราสามารถใช้พจนานุกรมช่วยได้ ถ้าอ่านไม่เข้าใจหรือเขียนไม่ถูก แต่การฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่จะต้องเข้าใจในเวลานั้นๆทันที นอกจากนี้เราไม่เคยได้ศึกษาภาษาอังกฤษอย่างจริงจังว่า คำต่างๆในภาษาอังกฤษที่เราได้เห็นนั้น แท้จริงเจ้าของภาษาเขาออกเสียงอย่างไร ดังนั้นเมื่อได้ยินเจ้าของภาษาเปล่งคำออกมาเราก็ฟังไม่เข้าใจเพราะไม่คุ้นหู ครั้นเราพูดออกไปเขาก็ฟังเราไม่เข้าใจอีกว่าเราต้องการพูดว่าอะไร ดังนั้นก่อนที่จะพูดภาษาอังกฤษให้คล่อง ให้มั่นใจว่าพูดได้ชัดเจนถูกต้อง ก็ต้องศึกษาว่าเสียงต่างๆในภาษาอังกฤษแตกต่างกับภาษาไทยอย่างไร ตัวพยัญชนะในภาษาอังกฤษเมื่อปรากฏอยู่ในที่ต่างกันบางครั้งก็ออกเสียงต่างกัน ซึ่งที่วามานี้คงจะฟังดูยากแต่จะไม่ยากเลยถ้าท่านสนใจอ่านพจนานุกรม ท่านเพียงแต่ศึกษาวิธีการออกเสียงพยัญชนะ สระ ซึ่งพจนานุกรมทุกเล่มจะอธิบายโดยการยกตัวอย่างง่ายๆ เปรียบเทียบให้ดูเพื่อให้เราเข้าใจ

หนังสือเล่มนี้ให้ชื่อว่า “คู่มือฝึกอังกฤษ เพื่อพูดกับฝรั่ง”
ก็เพราะ

1. พวกเราไม่กล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษเพราะความเขินอาย กลัวจะพูดผิดๆ ถูกๆ พอเห็นฝรั่งก็รีบเดินหนี
2. ไม่กล้าออกเสียงสูงๆต่ำๆให้ถูกต้อง เพราะรู้สึกเขินอายที่จะออกเสียงผิดไปจากคนไทยทั่วไป ภาษาอังกฤษแม้จะไม่มีรูปวรรณยุกต์ แต่ก็ต้องมีการเน้นเสียง ทำเสียงสูงเสียงต่ำตามลักษณะของข้อความ เช่น เป็นการบอกเล่า คำสั่ง หรือขอร้อง หรือเปลี่ยนระดับเสียงตามอารมณ์ของผู้พูด
3. ไม่คุ้นเคยต่อการฟังภาษาพูดในชีวิตประจำวันของเจ้าของภาษา จึงฟังไม่ทัน เพราะภาษาพูดแตกต่างจากภาษาอ่าน ทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดที่จะสนทนากับชาวต่างประเทศ
4. กลัวจะเสียหน้าถ้าพูดผิด หรือถูกหัวเราะเยาะจากเพื่อนฝูง ผู้ใกล้ชิดสนิทสนม จึงไม่ยอมพูด

ผู้เขียนเคยมีประสบการณ์กับเรื่องเหล่านี้ก่อนไปศึกษาต่อและระหว่างศึกษาอยู่ในต่างประเทศ จึงเล็งเห็นว่า หากเราพัฒนาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบเร่งรัดแนวใหม่ให้เป็นพื้นฐานสำหรับการเริ่มต้นเรียนพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกวิธี จะช่วยให้ผู้เรียนมีกำลังใจ และเกิดความมั่นใจตั้งแต่เริ่มแรก เหตุทั้งหลายทั้งปวงก็จะมลาย หายไปโดยสิ้นเชิง

ผู้เขียนจึงได้เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้ขึ้น เพื่อใช้ประกอบการสนทนาภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ และในแต่ละสถานการณ์ก็ได้ให้ตัวอย่างหลายประโยค เพื่อให้เลือกใช้ได้ตามใจชอบ นอกจากนี้ยังถ่ายทอดตัวอักษรภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาไทยโดยมีรูปวรรณยุกต์กำกับเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นการเน้นเสียงในพยางค์นั้นๆ การใช้อักขรวิธีในที่นี้อาจดูแปลกตาไปบ้าง แต่ก็ถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ของอักขรวิธีไทย โดยเฉพาะการใช้รูปวรรณยุกต์กับอักษรสูง กลาง ต่ำ และคำเป็นคำตาย เป็นการปูพื้นฐานในการออกเสียงและนำเข้าสู่บทสนทนาต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ขั้นสูงต่อไป

หวังว่าท่านทั้งหลายจะได้รับอรรถประโยชน์และความ-
ปรารถนา

ดร.เพ็ชรี รูปะวิเชตร์

และ

Mona K. Rich

สารบัญ

ENGLISH

บทที่ 1	แนะนำการพูดภาษาอังกฤษ
(Advice on speaking English)	1
บทที่ 2	การทักทายเมื่อแรกรู้จัก
(Greetings at the first meeting)	7
บทที่ 3	การถามชื่อ และที่อยู่ของคู่สนทนา
(Asking for a name and address)	13
บทที่ 4	การถามหน้าที่การงาน อาชีพ
(Asking about someone's work and profession)	27
บทที่ 5	การทักทายระหว่างเพื่อนฝูง
(Greetings among friends / acquaintances)	43
บทที่ 6	การยุติการสนทนา หรือลาจากกัน
(Ending of a conversation or departure)	55
บทที่ 7	การตั้งคำถามทั่วไปในการสนทนา
(General questions in conversation)	65

บทที่ 8	การแนะนำบุคคลให้รู้จักกัน (Introducing someone to another person)	73
บทที่ 9	การขอ และเสนอให้ความช่วยเหลือ (Asking for and offering help)	77
บทที่ 10	การกล่าวคำขอโทษ (Apologizing)	85
บทที่ 11	การแสดงความชื่นชมยินดี (Congratulating)	89
บทที่ 12	การตอบรับ “ขอบคุณ” (How to respond ‘Thank you’)	93
บทที่ 13	การขอตัวหรือขอขจัดจังหวะ (Excusing oneself)	97
บทที่ 14	การพุดขอหรือใครสักคนให้ไปส่งไปรับ สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง (Asking for a ride)	99
บทที่ 15	การเชิญชวน (Inviting)	103
บทที่ 16	การนัดหมาย (Making an appointment)	113

- บทที่ 17** การต้อนรับแขก และการแนะนำตัว **117**
(Greeting a visitor and introducing)
- บทที่ 18** การขอให้มีการพูดซ้ำ **123**
(Asking for repetition)
- บทที่ 19** การสนทนาทางโทรศัพท์ **127**
(Telephone conversation)
- บทที่ 20** การถามตอบเรื่องเวลา **143**
(Asking for and answering the time)
- บทที่ 21** การถามทิศทางและวิธีการเดินทาง **147**
(Asking for directions)

ENGLISH

Hi. How do you do ?

Good morning. How do you do ?

บทที่ 1

แนะนำการพูดภาษาอังกฤษ (Advice on Speaking English)

การเรียนการสอนสนทนาภาษาอังกฤษให้รวดเร็ว และ
พูดได้ภายในเวลาอันสั้น จากประสบการณ์ การเรียนการสอน
การสนทนาภาษาอังกฤษของผู้เรียบเรียงคู่มือเล่มนี้ ขอสรุป
หลักการเรียนการสอนสนทนาภาษาต่างประเทศในที่นี้คือ
ภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้ คือ

1. สิ่ง que กระตุ้นให้เกิดการอยากเรียนภาษาอังกฤษ คือ
ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่จำเป็น
ต่อคนทั่วโลกในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล
(International language) ที่คนทั่วโลกต่างภาษา /
ต่างวัฒนธรรมได้ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน และโดยเฉพาะ
อิทธิพลของความเจริญทางเทคโนโลยีที่กำลังก้าวหน้าไปอย่าง
ไม่หยุดยั้ง คำชี้แจง และคำอธิบายการใช้เครื่องมือ เครื่องใช้
ต่าง ๆ รวมทั้งภาษาในคอมพิวเตอร์ ต่างก็ใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาหลัก อันที่จริงนอกจากคนในโลกใบเล็กยุคนี้จะมี
ความสามารถในภาษาอังกฤษแล้ว ยังอาจจะต้องมีความสามารถ
ทางภาษาอื่น ๆ อีกด้วย เช่น ภาษาจีน ฝรั่งเศส สเปน และญี่ปุ่น
 เป็นต้น ฯลฯ

2. ขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ควรเริ่มต้นจากการฟังและฝึกพูดตามก่อน ซึ่งผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องสอนให้ผู้เรียนได้ทราบ และเข้าใจหลักการออกเสียงที่ถูกต้อง มิฉะนั้นเมื่อไปสนทนากับเจ้าของภาษา (Native speaker) อาจทำให้เจ้าของภาษาไม่เข้าใจ มีอาการงง เนื่องจากภาษาอังกฤษออกเสียงเหมือนจังหวะดนตรี มีการขึ้นเสียงสูง เสียงต่ำ ทุ้มๆ ที่ไม่ปรากฏรูปวรรณยุกต์ และไม่ได้ออกเสียงราบเรียบ แต่ต้องเน้นเสียง รวมทั้งแสดงสีหน้า และท่าทาง ประกอบไปด้วย ยกตัวอย่าง พูดคำว่า Good = ดี ถ้าพูดเฉยๆ ความรู้สึกก็ธรรมดา แต่ถ้าพูดพร้อมกับขยับศีรษะไปด้วย เสียงก็จะหนักแน่น และมีความหมายสมบูรณ์

3. ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องสอนหรือให้ผู้เรียนได้ทราบ วัฒนธรรมของชาวตะวันตกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักว่า เหตุใดจึงต้องพูดแบบนั้น และมีธรรมเนียมปฏิบัติอย่างไร เพื่อเราในฐานะผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จะได้เข้าใจ และสื่อสารได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง

การทักทาย และการสนทนานับเป็นมารยาททางสังคม อย่างหนึ่งที่ผู้คนในแต่ละกลุ่ม แต่ละสังคมหรือแต่ละวัฒนธรรม แต่ละประเทศมีความแตกต่างกันออกไป การที่เราเรียนรู้ และสามารถทักทาย สนทนาได้อย่างถูกต้องตามวัฒนธรรม อื่นๆ นั้น ย่อมทำให้เกิดความมั่นใจ สร้างความประทับใจและ

ประสบความสำเร็จในการติดต่อสื่อสาร สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ การศึกษาถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ เสียก่อน เพื่อทำความเข้าใจว่า การพูด การสนทนาแบบนั้นมีที่มาอย่างไร และการออกเสียงให้ถูกต้องเหมือนกับเจ้าของภาษาเป็นสิ่งจำเป็นเช่นไร

การออกเสียงในภาษาอังกฤษ และการใช้สัญลักษณ์

- (sh) **ช, ช** ออกเสียงโดยการยกลิ้นเกือบชิดเพดานปาก แล้วเปล่งเสียงออกมา (คล้ายๆ กับเสียง ช)
- (v) **ฟ, ฝ** ออกเสียงโดยใช้ฟันบนกดด้านในริมฝีปากล่างเบา ๆ แล้วเปล่งเสียงให้รู้สึกมีการสั่นสะเทือนในลำคอ (คล้าย ฟ)
- (th) **ถ** ออกเสียงโดยการแลบลิ้นระหว่างฟันบน และล่างเผยอริมฝีปากบนเล็กน้อยแล้วเปล่งเสียงออกมา
- (th) **ด** ออกเสียงโดยใช้ฟันบนกดปลายลิ้นซึ่งวางอยู่บนฟันล่างแล้วดันเสียงออกมาให้รู้สึกว่ามีการสั่นสะเทือนในลำคอ
- (s, z) **ซ, ส** ออกเสียงโดยใช้ฟันบนกดฟันล่างแล้วเปล่งเสียงออกมาให้มีการสั่นสะเทือนในลำคอ

ส่วนสัญลักษณ์ตัวอื่น ๆ ออกเสียงเหมือนภาษาไทย

เสียง **ch** ออกเสียง **เชอะ**

เสียง **ce** ออกเสียงเป็น **s**

เช่น **Nice** อ่านว่า **ไน้(ซี)**

center อ่านว่า **เซ็นเตอร์**

city อ่านว่า **ซีตี**

circle อ่านว่า **เซิร์คล์**

การออกเสียงตัวสะกด

คำในภาษาอังกฤษที่มีพยัญชนะสะกดท้ายคำ เขาจะปล่อยเสียงตัวสะกดออกมาเล็กน้อย(ซึ่งต่างกับภาษาไทยเราไม่มีการปล่อยเสียงตัวสะกด)

เช่นคำว่า **leaf, lake, map, cut, pass** เสียงตัว **f, k, p, t, s** จะลุดออกมาเบาๆ เป็น ลีฟ(ฟี) เล็ค(ชี) แม็พ(ฟี) คัท(ตี) พาส(ลี)

นอกจากนี้คำที่มีเสียงตัวสะกด 2 เสียง หรือ 3 เสียง ก็เช่นกัน จะต้องปล่อยเสียงออกมาด้วยเช่น

last - ล้าส(ลีตี้)

find - ไฟ(หนดี้)

priests - พรี่ส(ลี-ถีส)

clasped - คล้าส(ลี-พีตี้)

การเขียนตามเสียงอ่านที่แสดงให้ดูเป็นตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าดูจริงจัง ทำให้รู้สึกสะดุดในเวลาอ่าน แทนที่จะพูดได้คล่องก็มัวแต่ห่วงการอ่าน ซี, ถี, ลี ฯลฯ ดังนั้น ในหนังสือเล่มนี้จะใช้วิธีเขียนไม่ให้ดูจริงจัง แต่ขอให้นักศึกษาหรือผู้อ่านเข้าใจว่า จะต้องออกเสียงตัวสะกดเบาๆ

1. คำที่มีพยัญชนะตัวสะกดตัวเดียว หรือมีเสียงตัวสะกดเสียงเดียว จะเขียนเพียงพยัญชนะตัวเดียว เช่น

leaf - ลีฟ

map - แม็พ

luck - ลัค

2. คำที่มีเสียงตัวสะกดมากกว่า 1 เสียง จะเขียนดังนี้

last - ลัสซุ

find - ฟัยนด์

priests - พรี๊สซุส

clasped - คลัสซัพ

อนึ่ง เราต้องทำความเข้าใจด้วยว่า การออกเสียงอ่านกับการออกเสียงพูดมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แม้จะเกิดจากรูปคำ และรูปประโยคที่เหมือนกันก็ตาม ภาษาในพจนานุกรมที่เป็นคำอ่านตามอักขรวิธีก็มี ออกเสียงตามภาษาพูดก็มี หรือออกเสียงตามเสียงพูดเร็วๆก็มี จึงควรรู้จักฟังแยกแยะ และพยายามปรับเสียงให้เหมือนหรือใกล้เคียงกับเสียงของเจ้าของภาษาให้มากที่สุด

Hi. How do you do ?

Good morning,
how do you do ?

บทที่ 2

การสนทนาเมื่อแรกรู้จัก (Greetings at the first meeting)

Vocabulary

Greeting	กริยาที่	การทักทาย
Good morning	ก๊อด มอร์นิง	สวัสดี (ตอนเช้า)
Good afternoon	ก๊อด อัฟเตอร์นูน	สวัสดี (ตอนบ่าย)
Good evening	ก๊อด อีฟนิง	สวัสดี (ตอนเย็น)
Good day	ก๊อด เดย์	สวัสดี
Good night	ก๊อด ไนท์	สวัสดีก่อนเข้านอน ราตรีสวัสดิ์
Nice to meet you	ไนส์ ทู มีท ยู	ดีใจที่ได้พบ / รู้จักคุณ
Like wise	ไลค์ ไวส์	เช่นเดียวกัน
Pleased	พลีสส์ด	พอใจ
Glad	แกลัด	ดีใจ
great	เกรท	เยี่ยม
name	เนม	ชื่อ
call	คอลล	เรียก / โทรศัพท์หา
heard (V3)	แฮอ์ด	ได้ยิน
so much	โซ มัช	มากที่สุด
thank you	ธังก์คิว	ขอบคุณ

ภาษาอังกฤษจะมีการทักทายในโอกาสที่ เพิ่งรู้จักกัน ดังต่อไปนี้

คนทักทายเป็นคนแรก จะพูดว่า

Hi / Hello (ไฮ / เฮลโล)

ไฮ (อเมริกัน) ฮัลโล (อังกฤษ)

หรือ Good morning. (กุด ม๊อนิ่ง)

หรือ Good afternoon. (กุด อ๊าฟเทอะนูน)

แล้วแต่เวลาที่เป็นจริง แล้วตามด้วยคำว่า

How do you do ? (ฮาว ดู ยู ดู)

ส่วนคนตอบก็จะตอบทำนองเดียวกันว่า

Hi / Hello (ไฮ / เฮลโล / ฮัลโล)

หรือ Good morning. (กุด ม๊อนิ่ง)

/ afternoon. (อ๊าฟเทอะนูน)

/ evening. (อีฟนิง)

แล้วต่อด้วย How do you do ? (ฮาว ดู ยู ดู)

การใช้คำขึ้นต้นทักทาย มีหลักการแบ่งช่วงเวลา ดังต่อไปนี้ คือ

เวลาในช่วงเช้าตั้งแต่เวลาตีหนึ่งถึงก่อนเที่ยงหรือใกล้ๆเที่ยงใช้

Good morning. (กุด ม๊อนิ่ง)

หรือ พูดสั้นๆว่า Morning. (ม๊อนิ่ง)

ถ้าคุ้นเคยกัน หรือไม่เป็นทางการ

ส่วนเวลาในช่วงเที่ยง ถึงเวลาช่วงเย็นราวๆ 4 โมงเย็น หรือ 5 โมงเย็น ใช้การทักทายว่า

Good afternoon. (กุด อ๊าฟเดอะนูน)

หรือ **Afternoon.** (อ๊าฟเดอะนูน)

ถ้าคุ้นเคยกัน หรือไม่เป็นทางการ

ในเวลาช่วงเย็นถึงเวลากลางคืน หรือดึกราวๆ 6 โมงเย็น เป็นต้นไปนั้นใช้

Good evening. (กุด อีฟนิง)

ส่วนคำว่า **Good day.** (กุด เดย์) นั้นเราสามารถใช้ได้ทั้งในเวลาเช้า ถึงตอนเย็น (ราวๆ 4 โมง)

* คำว่า **Good night** (กุด ไนท์)

นั้นใช้พูดตอนลาจากกันเวลากลางคืน เพื่อไปเข้านอน และจะไม่มีโอกาสเจอกันอีกในคืนนั้น

เมื่อได้ทักทายกันแล้วหลังจากนั้นคนใดคนหนึ่งควรจะพูดเพิ่มเติมว่า

► **Nice to meet you.**

ไนส์ ทุ มีท หยู

ดีใจ / ยินดี ที่รู้จักคุณ

แล้วอีกคนหนึ่งก็จะพูดว่า

► **Nice to meet you too. หรือ Like wise.**

ไนส์ ทุ มีท หยู ทู

ดีใจ / ยินดี ที่รู้จักคุณ

ไลค์ ไวส์

เช่นเดียวกันค่ะ / ครับ

หรืออาจตอบว่า

- ▶ Pleased to meet you.

พลีสส์ดฺ ฤ มีทฺ หยู่

ดีใจที่รู้จักคุณ

- ▶ Glad to meet you.

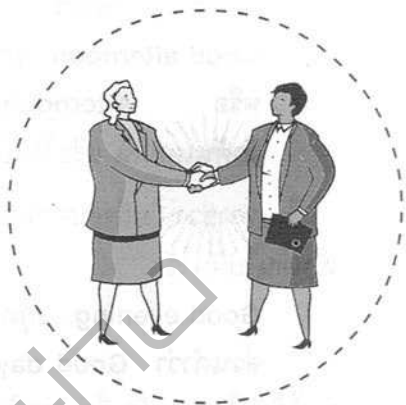
แกลัด ฤ มีทฺ หยู่

ดีใจที่รู้จักคุณ

- ▶ It's great to meet you.

อิทสฺ เกรทฺ ฤ มีทฺ หยู่

เยี่ยมจริงๆ ที่ได้รู้จักคุณ

หลังจากนั้นอาจสนทนาต่อด้วยการพูดแนะนำตัวว่า

- ▶ I'm Mrs. / Miss. / Mr.

ไอเอ็ม มิสสึส / มิส / มิสเถอะรุ.....(ใส่ชื่อ).....

ฉัน / ดิฉัน / ผมชื่อ.....

- ▶ My name is.....

มาย เนม อีส.....(ใส่ชื่อ).....

ชื่อของฉัน / ผม / ดิฉันคือ.....

- ▶ You can call me.....

ยู แค็น คัลล มี (ใส่ชื่อ).....

คุณจะเรียกฉัน / ผมว่า.....ก็ได้

(คำว่า **call** อาจแปลว่า “เรียกว่า” หรือ “โทรศัพท์หา” ก็ได้) แต่การโทรศัพท์ชาวอังกฤษส่วนมากจะใช้คำว่า **ring** มากกว่า **call**

ตัวอย่างบทสนทนา

คนสองคนได้มาพบกัน แม้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่สามารถทักทายทำความรู้จักกันได้

John : Hi, How do you do ?

จอห์น : ไฮ, ฮาว ดู ยู ดู
สวัสดี

Bruce : Good morning, How do you do ?

บรูซ : กูด มอร์นิง, ฮาว ดู หยู่ ดู
สวัสดี (ตอนเช้า)

John : Nice to meet you.

จอห์น : ไนส์ ทู มีท หยู่
ยินดีที่ได้รู้จักคุณ

Bruce : Nice to meet you too.

My name is Bruce Forde.

บรูซ : ไนส์ ทู มีท หยู่ ทู. มาย เนม อิส บรูซ ฟอร์ด
ยินดีที่ได้รู้จักคุณเช่นกัน ผมชื่อ บรูซ ฟอร์ด

John : Well, I'm John Ryan.

จอห์น : เวลล์, ไออิม จอน ไรอัน
ผมชื่อจอห์น ไรอัน

Bruce : Oh, It's great to meet you
because I've heard so much
about you.

บรูซ : โอ้, อิทส์ เกรท ทู มีท ยู บิคอส
ไออฟ แฮ็อร์ด โซ มัช อะเบาท์ ยู
โอ ดีจริงที่ได้อูจักคุณ เพราะว่าผม
ได้อินชื่อเสียงของคุณมามากทีเดียว

John : Thank you.

จอห์น : แธ็งคิ่ว
ขอบคุณ

แล้วอาจจับมือ เช็กแฮนด์กัน และสนทนาต่อไป

การฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่เราจะต้องเข้าใจ
ในเวลานั้นๆ ทันที แต่เราเคยศึกษาอย่างจริงจังไหมว่า
แท้จริงเจ้าของภาษาเขาออกเสียงอย่างไร
ดังนั้น ก่อนที่เราจะพูดภาษาอังกฤษให้คล่อง
และมั่นใจว่าเราพูดชัดเจน ถูกต้อง ควรศึกษาว่า
เสียงต่างๆ ในภาษาอังกฤษแตกต่างกับภาษาไทยอย่างไร
“คู่มือ ฟีกอังกฤษ เพื่อพูดกับฝรั่ง” เล่มนี้
จึงเป็นคู่มือการสนทนาภาษาอังกฤษ เน้นการออกเสียงที่ถูกต้อง
เพื่อฝึกพูดคุยในชีวิตประจำวันให้เป็นธรรมชาติ และมีคุณภาพ

ออกเสียง
ถูกต้อง
ตามหลัก

Phonetic
Symbols

เหมาะสำหรับ นักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์
ผู้สนใจศึกษาภาษาอังกฤษ และผู้ที่เตรียมตัวเดินทางไปต่างประเทศ

ดวงกมลพับลิชชีง

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

e-book